

Arrest

nr. 67 794 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 juni 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN KELST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 16 november 2009, met aanvullingen op 3 december 2010, op 15 februari 2011 en op 28 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 mei 2011, met kennisgeving op 8 juni 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 16.11.2009 en de aanvullingen d.d. 03.12.2010

en 15.02.2011 ingediend door :

R., P. (R.R.: (...))

Nationaliteit: Iran

Geboren te Teheran op X

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij vermeldt hierbij dat zij de dochter is van een Belgische onderdaan (moeder), sedert haar aankomst in het Rijk woonachtig is bij haar moeder en ook door het gezin van haar moeder ten laste wordt genomen. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Zij toont immers niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 16.12.2008 een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen omdat zij niet had aangetoond onvermogen te zijn. Indien zij zich echter wel in orde zou stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen, zou zij wel binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen. Bijgevolg kan betrokkene zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene verregaand geïntegreerd zou zijn, het centrum van haar belangen in het Rijk heeft gevestigd, Nederlands leerde, geen gevaar vormt ten laste te vallen van de sociale zekerheid en een vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het argument betreft dat zij haar universitaire studies wenst aan te vatten, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan zij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Betrokkene beweert dat zij dreigt alleen geplaatst te worden in het land van herkomst indien zij zou worden genoopt terug te keren. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zich als alleenstaande vrouw, in een bijzonder kwetsbare zou geplaatst weten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.”

Op 8 juni 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980) Niet in he bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Op pagina 2 van het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het beroep gericht is tegen de beslissing die haar aanvraag onontvankelijk verklaart, zijnde de eerste bestreden beslissing. Op pagina 3 van het verzoekschrift meldt de verzoekende partij dat zij naast de eerste bestreden beslissing ook beroep aantekent tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing. Beide beslissingen werden toegevoegd aan het verzoekschrift. In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vordert de verzoekende partij "de bestreden beslissing" nietig te verklaren en de schorsing te bevelen.

Gelet op de bewoording van het verzoekschrift gaat de Raad ervan uit dat het beroep gericht is tegen de twee bestreden beslissingen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij nalaat een middel aan te voeren gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dergelijk middel ontbreekt.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij vermeldt hierbij dat zij de dochter is van een Belgische onderdaan (moeder), sedert haar aankomst in het Rijk woonachtig is bij haar moeder en ook door het gezin van haar moeder ten laste wordt genomen. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Zij toont immers niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij rees op datum van 16.12.2008 een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen omdat zij niet had aangetoond onvermogen te zijn. Indien zij zich echter wel in orde zou stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen, zou zij wel binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen. Bijgevolg kan betrokkene zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Terwijl het duidelijk is dat mijn verzoekster buiten de criteria van de gezinshereniging valt en hiervan het beste bewijs wordt geleverd door de eerste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat mijn verzoekster buiten de criteria valt, reden waarom een negatieve beslissing werd genomen.

De omstandigheid dat dit is gebeurd door gebrek aan afdoende bewijs aangaande haar onvermogenheid, doet hieraan geen afbreuk.

Doordat zij niet op afdoende wijze haar onvermogenheid heeft aangetoond, voldoet zij niet aan de voorwaarden om tot de gezinshereniging te worden toegelaten.

Dat verzoekende partij middels haar schrijven dd. 15 februari 2011 de verwerende partij heeft gewezen op de inhoud van de "Verduidelijkingen over de uitvoering van de Instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude art. 9,3e lid, en art. 9bis van de Vreemdelingenwet" (het zogenaamde Vademecum):

"... 3) Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40bis van de wet) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van

herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. (Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld. Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie.) (eigen markering en onderlijning)

Dat de verwerende partij zelf aangeeft in de Instructie dat het criterium van punt 2.3 van de Instructie ook kan gelden als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houdt met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen.

Dat mijn verzoekster zich in de door de Dienst Vreemdelingenzaken geïllustreerde situatie bevindt nu zij niet op afdoende wijze zou hebben bewezen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan op het moment dat zij nog in het land van herkomst verbleef.

Dit maakt net de redenen uit dat mijn verzoekster de regularisatie op grond van punt 2.3 van de Instructie heeft ingediend.

De toelichting bij de Instructie vermeldt geenszins dat deze niet zou kunnen worden ingeroepen indien men niet afdoende bewijs zou hebben geleverd van de onvermogenheid op het moment van verblijf in het land van herkomst.

Dat verzoekster vaststelt dat verwerende partij haar eigen verduidelijking aangaande de toepassing van de Instructie van 19 juli 2009 buiten toepassing laat.

Dat deze Instructie nochtans beoogt aan te geven welke situaties voor regularisatie in aanmerking komen en verwerende partij behoort, indien verzoekende partij afdoende aantoont onder de Instructie van 19 juli 2009 te ressorteren, de aanvraag tot machtiging verblijf dient te worden gegrond verklaard.

Dat de instructie het toepassingsgebied van art. 9bis Vw. afluïkt zodat de Dienst Vreemdelingenzaken, middels de bestreden beslissing, de toepassing van art. 9bis Vw. schendt.

Dat het middel gegrond is."

4.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 23 mei 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoekster had de toepassing gevraagd van de Instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald criterium 2.3. Zij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden voor een regularisatie op grond van dit criterium. Zij toont niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt.

Haar vorige aanvraag tot gezinshereniging d.d. 16 december 2008 werd afgewezen omdat zij onvoldoende had aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Had zij dit wel gedaan, zou zij wel binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen. Haar integratie-inspanningen, het feit dat zij beweert hier haar centrum van belangen te hebben, Nederlands heeft geleerd, niet ten laste is van de sociale zekerheid en vrienden en kennissen heeft wordt niet beschouwd als buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag in België werd ingediend. Dat zij een universitaire studie wil aanvatten, wordt ook niet aanvaard omdat zij niet bewijst ingeschreven te zijn aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling. Ze wordt gewezen op de mogelijkheid om een studentenvisum aan te vragen. De vrees die zij uitte om geplaatst te worden in het land van herkomst, werd niet bewezen met concrete elementen. Tot slot wordt het erg onwaarschijnlijk bevonden dat zij geen familie of vrienden meer zou hebben in haar thuisland waarop zij (tijdelijk) kan terugvallen. Om al deze redenen wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Verwerende partij merkt op dat de Instructie van 19 juli 2009 nochtans duidelijke grenzen stelt aan wie zich kan beroepen op criterium 2.3. Dit criterium luidt als volgt:

"2.3 De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;"

Verzoekster leidt uit de beslissing omtrent haar eerste vruchteloze aanvraag tot gezinshereniging verkeerdelijk af dat zij niet onder de voorwaarden van gezinshereniging valt.

Verzoeksters eerdere aanvraag tot gezinshereniging werd echter afgewezen omdat zij niet bewezen had onvermogen te zijn in het herkomstland. Hieruit afleiden dat zij niet onder de toepassings sfeer van gezinshereniging valt, zoals verzoekster doet, klopt niet. Verzoekster heeft enkel nagelaten te bewijzen dat zij onvermogen is. Met de negatieve beslissing is niet gezegd dat zij niet in aanmerking komt voor die procedure betreffende gezinshereniging.

Verzoekster is tegen de beslissing destijds wel in beroep gegaan, maar dit beroep werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat verzoekster niet verschenen noch vertegenwoordigd was ter zitting.

Een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.”

4.1.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft, bepaalt artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, is de verwerende partij nagegaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en diende zij onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu verklaart de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk omdat *“De aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangereikt die wijzen op het bestaan van buitengewone omstandigheden. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij geen grief uit tegen het onontvankelijk verklaren van haar aanvraag. De verzoekende partij beperkt haar kritiek tot het motief dat de reden aangeeft waarom zij niet voldoet aan het criterium 2.3.

Het onderzoek van dit criterium is een onderzoek naar de gegrondheidselementen van de aanvraag, waarop de verwerende partij niet had dienen te antwoorden eens zij vaststelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag onontvankelijk verklaart. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet geschonden. Ten overvloede antwoordt de bestreden beslissing op afdoende wijze dat de verzoekende partij niet aantoot aan het criterium 2.3. te voldoen omdat zij niet aantoot dat zij niet binnen het toepassingsgebied van gezinshereniging valt. De in het verleden gedane afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging berust op het onvoldoende aanbrengen van bewijzen en niet op het gegeven dat de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt. De verzoekende partij weerlegt dit gegeven niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van "SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING ZOALS VERVAT IN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURS-HANDELINGEN."

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien verzoekster uitdrukkelijk aan de verwerende partij heeft uiteengezet zich te baseren op punt 2.3 van de Instructie van 19 juli 2009 en hierbij uitdrukkelijk heeft doen gelden dat het criterium van punt 2.3 ook kan spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België gezien verwerende partij rekening houdt met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen.

Dat op dit nochtans meest pertinente middel van verzoekende partij niet wordt geantwoord door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Dat men zonder meer argumenteert dat mijn verzoekster zich, indien zij zich in orde zou stellen met de vereisten om in aanmerking te komen, binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging zou vallen.

Dat dit uiteraard geen antwoord is op de omstandigheid dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat mijn verzoekster in aanmerking komt, gezien zij buiten het kader van de gezinshereniging valt.

Dat met andere woorden mijn verzoekster, door aan te tonen dat zij in België ten laste is van een Belgische onderdaan, in aanmerking kan komen voor regularisatie en de bestreden beslissing het voldaan zijn aan dit criterium dient te beoordelen, in plaats van te argumenteren in het kader van de eerder ingediende aanvraag tot gezinshereniging.

Dat de aanvraag tot gezinshereniging zoals deze eertijds werd ingediend, onder andere voorwaarden werd beoordeeld dan thans volgens de Instructie van 19 juli 2009.

Dat mijn verzoekster aantoonde in België ten laste te zijn, universitaire studies te volgen, bewijst dat haar moeder en stiefvader over afdoende inkomsten beschikken om haar ten laste te nemen, zodat mijn verzoekster in aanmerking komt om te worden geregulariseerd op grond van art. 2.3 van de Instructie.

Dat de motivering vermeld in de bestreden beslissing juist, afdoende en pertinent dient te zijn hetgeen in casu niet het geval is.

Dat minstens de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent is aangezien deze geen antwoord formuleert op het middel dat mijn verzoekster thans in België ten laste valt van een EU-burger en dus in aanmerking komt voor regularisatie.

De vermelde motivering is daarenboven onjuist aangezien punt 2.3 van de Instructie niet vereist als zou een slechts een aanvraag kunnen ingediend worden indien men materialiter niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet daar waar wordt weerhouden dat mijn verzoekster dit niet zou bewijzen.

Dat de bestreden beslissing alleszins een voorwaarde toevoegt die niet kan worden gelezen in de Instructie.

Dat de verwerende partij dan ook de formele motiveringsverplichting schendt."

4.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de behandeling van het eerste middel, vermits het tweede middel inhoudelijk niets toevoegt aan hetgeen eerder uiteengezet werd.

Verzoekster interpreteert de eerdere negatieve beslissing omtrent haar aanvraag tot gezinshereniging foutief als zou zij niet onder de toepassings sfeer van die regeling vallen. Zij valt wel onder het toepassingsgebied van die procedure. Echter, de aanvraag werd afgewezen omdat zij niet bewezen had onvermogen te zijn in het thuisland.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat ook criterium 2.3 van de Instructie melding maakt van familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger. In het vademecum wordt wel het volgende gesteld:

"(...) Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld. Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, (...)"

De integrale versie van het Vademecum kan worden nagelezen via de volgende weblink.

<http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum21september.pdf>

Doch deze verduidelijking maakt het voorgaande niet ongedaan, met name dat de procedure gezinshereniging voor verzoekster niet onmogelijk is.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet ernstig."

4.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen, namelijk dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel diende de verwerende partij niet op de gegrondheidselementen van de aanvraag te antwoorden eens zij de onontvankelijkheid van de aanvraag vaststelde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het bekritisieren van het motief dat stelt dat zij niet voldoet aan het criterium 2.3. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Deze kritiek

betreft de gegrondheidsfase en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu evenmin het onontvankelijk verklaren van de aanvraag wordt betwist. Voor het overige herhaalt de verzoekende partij haar grieven uiteen gezet in haar eerste middel. De Raad verwijst hiervoor naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN